

DZIAŁYŃSKI & JUDEK

Spółka Partnerska Radców Prawnych

Poznań, dnia 5 kwietnia 2016 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący: C

sp. z o.o.

ul.

Z

reprezentowany przez radcę prawnego Pawła Judka

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu skarżącego, w oparciu o udzielone mi pełnomocnictwo, wnoszę o:

1. stwierdzenie, że art. 21a ustawy z dnia 16.04.2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. poz. 1155 ze zm.) w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2014 poz. 1502 ze zm.) w zakresie, w jakim przyznaje kierowcy zatrudnionemu w transporcie międzynarodowym zwrot kosztów za nocleg w granicach limitu określonego dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej w załączniku do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery

ul. Czartoria 1/16
61-102 Poznań
NIP 7781451390
mBank S.A. nr 58 1140 2017 0000 4202 0763 7095

tel. 61 8552279
fax 61 8518533
www.dzialynski.pl
kancelaria@dzialynski.pl

- budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) lub ryczałt w wysokości 25 % tego limitu, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji
2. stwierdzenie, że art. 77⁵ § 3 i 5 ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2014 poz. 1502 ze zm.) rozumiany w ten sposób, że przepisy wydane na podstawie art. 77² § 2 ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2014 poz. 1502 ze zm.) w zakresie zwrotu kosztów noclegu pracownika w trakcie podróży służbowej poza granicami kraju stanowią minimalny standard również dla pracowników niezatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej i nie jest możliwe określenie wysokości tych należności w umowie o pracę, regulaminie wynagradzania lub układzie zbiorowym pracy na poziomie niższym niż przewidziany w tych przepisach, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji
 3. stwierdzenie, że § 9 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) w zakresie, w jakim przewidują prawo kierowcy w transporcie międzynarodowym do uzyskania ryczałtu za nocleg pomimo zapewnienia mu bezpłatnego noclegu w przystosowanej do tego kabinie pojazdu, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji
 4. połączenie niniejszej sprawy do wspólnego rozpoznania ze sprawą prowadzoną pod sygn. akt K 11/15 z uwagi na częściowo pokrywający się zakres zaskarżonych przepisów w tej sprawie
 5. zasądzenie od Skarbu Państwa – Kancelarii Sejmu na rzecz skarżącego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

I. Przedmiot skargi

Przedmiotem skargi są:

- a) art. 21a ustawy z dnia 16.04.2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. poz. 1155 ze zm.) w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2014 poz. 1502 ze zm.)
- b) art. 77⁵ § 3 i 5 ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2014 poz. 1502 ze zm.)

- c) § 9 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.)

II. Naruszone konstytucyjne prawa

W wyniku wydania ostatecznego orzeczenia na podstawie art. 21a w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2014 poz. 1502 ze zm.) doszło do naruszenia prawa własności skarżącego opisanego w art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 Konstytucji. Skarżący w wyniku wydania wyroku opartego na niekonstytucyjnej podstawie zobowiązany został do zapłaty należności, które w jego ocenie nie są należne. W ten sposób doszło do uszczerplenia jego majątku.

III. Uzasadnienie zarzutów

1. Stan faktyczny

W postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Z pod sygn. akt powód w dniu .08.2014 r. wystąpił przeciwko skarżącemu z roszczeniem o zapłatę ryczałtów za noclegi, które odbywał w przystosowanej do tego kabine pojazdu w trakcie zagranicznych podróży służbowych w ramach wykonywania obowiązków kierowcy w transporcie międzynarodowym. Skarżący podnosił w trakcie postępowania, iż zgodnie z art. 77⁵ § 3 k.p. uregulował zasady zwrotu kosztów z tytułu podróży służbowych odmiennie niż przewidziano to w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju tzn. przyjęto, że z uwagi na zapewnienie noclegu w kabine pojazdu pracownikom nie będzie wypłacany ryczałt za nocleg, jednakże przysługiwać będzie im dieta w wysokości o wiele wyższej niż minimalna kwota przewidziana w art. 77⁵ § 4 k.p.

Jednocześnie skarżący wniósł, by sąd orzekający w sprawie zwrócił się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie zgodności § 9 ust. 2-4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w zakresie, w jakim odnosi się on do kierowców, którzy zdecydowali o wykorzystywaniu dziennych i skróconych tygodniowych okresów odpoczynku w pojeździe i którym zapewniono nocleg w kabinie pojazdu, z art. 2 Konstytucji, a także w przedmiocie zgodności art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. rozumianego w ten sposób, że przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. stanowią minimalny standard dla pracowników w innym miejscach niż w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej.

Po wszczęciu przed Trybunałem Konstytucyjnym postępowania pod sygn. akt K 11/15 skarżący wnosił o zawieszenie postępowania przed sądem do czasu zakończenia postępowania w Trybunale Konstytucyjnym. Wniosek ten został oddalony.

Ostatecznie sąd I instancji w wyroku z dnia .04.2015 r. uwzględnił w całości żądanie powoda, wskazując w uzasadnieniu, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zapewnienie kierowcy noclegu w kabinie pojazdu nie stanowi zapewnienia bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Jednocześnie sąd stwierdził w powołaniu na uchwałę 7 sędziów SN z dnia 12.06.2014 r. sygn. akt II PZP 1/14, że przepisy w/w rozporządzenia stanowią minimalny standard również dla pracowników niezatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej, a skarżący nie miał możliwości uregulowania kwestii zwrotu kosztów noclegów w trakcie podróży służbowej w sposób mniej korzystny dla pracownika.

Wyrok sądu I instancji został w całości zaskarżony przez skarżącego. W apelacji ponownie wniesiono o zawieszenie postępowania, a przynajmniej o odroczenie rozprawy do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 390 k.p.c. Wnioski te nie zostały uwzględnione. W apelacji wskazano również, iż przepis art. 77⁵ § 3 k.p. uprawnia pracodawcę do uregulowania należności pracowników niezatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na niższym

poziomie niż przewidziany w stosownym rozporządzeniu. Wskazano także, że zapewnienie kierowcy noclegu w kabinie pojazdu wyłącza uprawnienie kierowcy do otrzymania zwrotu kosztów noclegu.

W wyroku z dnia listopada 2015 r. sygn. akt Sąd Okręgowy w J
oddalił apelację i obciążył skarżącego kosztami postępowania apelacyjnego. Sąd II instancji wskazał w uzasadnieniu, że podziela on w całości stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12.06.2014 r. sygn. akt II PZP 1/14, iż przepisy rozporządzenia stanowią minimalny standard dla wszystkich pracowników oraz że zapewnienie kierowcy noclegu w kabinie nie stanowi zapewnienia mu bezpłatnego noclegu w rozumieniu przepisów rozporządzenia.

Wyrok z uzasadnieniem doręczono skarżącemu w dniu 05.01.2016 r.

2. Obowiązujące regulacje prawne

Art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców stanowi, że kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w art. 77⁵ § 3-5 k.p. Przepisy te przewidują, że pracownikom zatrudnionym w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej przysługują należności z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych na zasadach określonych w rozporządzeniu wydany przez właściwego do spraw pracy. W odniesieniu do okresu, który obejmuje niniejsza sprawy, było to rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. W odniesieniu do pozostałych pracowników przepis art. 77⁵ § 3 k.p. przewiduje, iż wysokość przysługujących pracownikom należności określona jest w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę, jeśli dany pracodawca nie ma obowiązku wprowadzenia regulaminu wynagradzania. Art. 77⁵ § 4 k.p. zastrzega zarazem, że wysokość przyznanej pracownikowi diety nie może być niższa niż dieta z tytułu podróży krajowej określona w stosownych przepisach rozporządzenia. Zgodnie z kolei z art. 77⁵ § 5 k.p. jeśli kwestia należności z tytułu podróży służbowych nie została uregulowana w odpowiednich aktach

wewnątrzzakładowych lub umowie o pracę, zastosowanie znajdują stosowne przepisy rozporządzenia.

§ 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju przewiduje, że pracownikowi, który nie przedłożył rachunku za nocleg, przysługuje ryczałt w wysokości 25 % limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. Z kolei w myśl § 9 ust. 4 rozporządzenia pracownik nie jest uprawniony do otrzymania ryczałtu, jeśli pracodawca zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

Począwszy od uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12.06.2014 r. sygn. II PZP 1/14 ukształtowało się jednolite orzecznictwo zarówno w zakresie interpretacji tego, czy kierowca, któremu zapewniono nocleg w kabinie pojazdu, ma prawo do ryczałtu za noclegi jak również w zakresie tego, czy przepisy rozporządzeń wydawanych na podstawie 77⁵ § 2 k.p. stanowią minimalny standard również dla pracowników, do których te rozporządzenia nie są skierowane. W kolejno wydawanych orzeczeniach tj. w uchwale z dnia 07.10.2014 r. sygn. akt I PZP 3/140, wyroku z dnia 13.08.2015 r. sygn. akt II PK 241/14, wyroku z dnia 15.09.2015 r. sygn. akt II PK 248/14, wyroku z dnia 21.10.2015 r. sygn. akt II PK 263/14, wyroku z dnia 26.01.2016 r. sygn. akt II PK 308/14 i wyroku z dnia 03.02.2016 r. sygn. akt II PK 334/14 jednoznacznie stwierdzono, iż zapewnienie kierowcy noclegu w kabinie pojazdu nie jest uważane za zapewnienie mu bezpłatnego noclegu w rozumieniu przepisów rozporządzenia regulującego kwestię należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych. Jednocześnie w każdym z przywołanych orzeczeń potwierdzał, iż również w odniesieniu do pracowników innych jednostek niż państwowe czy samorządowe jednostki sfery budżetowej nie jest możliwe uregulowanie zasad zwrotu kosztów zagranicznej podróży służbowej na mniej korzystnych zasadach niż określone w stosownym rozporządzeniu. Można zatem mówić o utrwaleniu określone treści normy prawnej w wyniku ugruntowanego i jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Wbrew twierdzeniom zawartym w stanowisku przedstawiciela Sejmu z dnia 21.01.2016 r. w postępowaniu prowadzonym przed Trybunałem Konstytucyjnym pod sygn. akt K 11/15 powyższa linia orzecznicza wywiera decydujący wpływ na orzecznictwo sądów powszechnych. Przywołany przez przedstawiciela Sejmu wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni został zmieniony w wyniku apelacji, a sąd II instancji uwzględnił roszczenia kierowcy o

zasądzenie ryczałtu za nocleg. Z kolei postanowieniem z dnia 18.02.2016 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-325/15 przesądził, iż przepisy rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15.06.2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które określa warunki, w jakich kierowca pojazdu może domagać się zwrotu kosztów noclegu wynikających z jego działalności zawodowej.

W tej sytuacji dwa przywołane przez przedstawiciela Sejmu wyroki Sądu Okręgowego w Zielonej Górze pozostają wyjątkami na tle setek wyroków sądów powszechnych, które uwzględniają roszczenia kierowców o zapłatę ryczałtów za noclegi, kierując się poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 12.06.2014 r. i kolejnych orzeczeniach.

3. Niezgodność zaskarżonym przepisów z normami wyższego rzędu

a) wynikające z art. 2 Konstytucji wymogi co do legislacji

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wypowiadał się na temat wynikającego z art. 2 Konstytucji wymogu prawidłowej legislacji w zakresie precyzji stanowionych przepisów. Trybunał w wielu orzeczeniach wskazywał, że niedostateczna precyzja i brak dookreśloności przepisu może tylko wtedy być podstawą zarzutu braku zgodności z art. 2 Konstytucji, gdy dany zwrot nie daje możliwości przy użyciu ogólnie aprobowanych technik wykładni ustalenia jego znaczenia (wyrok TK z dnia 31.03.2005 r. sygn. akt SK 26/02). Z kolei w wyroku z dnia 19.02.2003 r. sygn. akt P 11/02 Trybunał uznał, że przepisy muszą odpowiadać kryterium minimalnej zrozumiałości i precyzji językowej oraz zapewniać wystarczający stopień związania decyzji organów państwowych. W wyroku z dnia 21.03.2001 r. sygn. akt K 24/00 Trybunał stwierdził, że naruszeniem Konstytucji jest stanowienie przepisów niejasnych, wieloznacznych, które nie pozwalają obywatelowi na przewidzenie konsekwencji prawnych jego zachowań. W wyroku z dnia 22.05.2002 r. sygn. akt K. 6/02 stwierdzono natomiast, że z zasad określoności wynika, iż każdy przepis powinien być skonstruowany poprawnie z punktu

widzenia językowego i logicznego, a dopiero spełnienie tego warunku podstawowego pozwala na jego ocenę z punktu widzenia innych kryteriów. W wyroku z dnia 29.10.2003 r. sygn. akt K 53/02 Trybunał podkreślił, że wymóg jasności oznacza obowiązek tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych do adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych nie budzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw, co powinno przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw tak, by ich treść była oczywista i pozwalała na ich wyegzekwowanie. W wyroku z dnia 28.10.2009 r. Trybunał stwierdził z kolei, że przez precyzyjność regulacji prawnej należy rozumieć możliwość dekodowania z przepisów jednoznacznym norm prawnych oraz ich konsekwencji za pomocą reguł interpretacyjnych przyjmowanych na gruncie określonej kultury prawnej. Podkreślił, że nakaz określoności przepisów prawnych powinien być rozumiany jako wymóg formułowania przepisów w taki sposób, aby zapewniały dostateczny stopień precyzji w ustaleniu ich znaczenia i skutków prawnych.

W świetle powyższego ugruntowanego stanowiska Trybunału Konstytucyjnego w ocenie skarżącego zaskarżone przepisy art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, § 9 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz przepisy art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. uznać należy za niezgodne z art. 2 Konstytucji, gdyż z podanych poniżej względów uniemożliwiały adresatom wyrażonych w tych przepisach norm prawnych precyzyjne ustalenie treści obowiązków nakładanych na tych adresatów.

b) niezgodność art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. z art. 2 Konstytucji

Przywołane przez skarżącego ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego ukształtowało normę wynikającą z art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. w taki sposób, że wbrew literalnemu brzmieniu tych przepisów postanowienia rozporządzenia wydanego na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. w zakresie zwrotu kosztów noclegu stanowią minimalny standard również dla pracowników niezatrudnionych w państwowych i samorządowych jednostkach sfery

budżetowej. Jedyne odstępstwa od zasad rozporządzenia mogą być przewidziane wyłącznie na korzyść pracowników.

W ocenie skarżącego przepis art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. rozumiany w ten sposób sprzeczny jest z art. 2 Konstytucji z uwagi na naruszenie zasady prawidłowej legislacji, gdyż brzmienie przywołanego przepisu uniemożliwia adresatowi normy odtworzenie jej treści w sposób, który został ustalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wręcz przeciwnie zarówno ujawnione w toku procesu legislacyjnego motywy ustawodawcy, jak i interpretacja wskazanego przepisu we wcześniejszych wyrokach Sądu Najwyższego i Trybunał Konstytucyjny, wypowiedziach komentatorów czy praktyce organów powołanych do kontroli przestrzegania przepisów prawa pracy mogły utwierdzać adresatów w/w normy prawnej w przekonaniu, że inaczej niż w przypadku jednostek państwowej i samorządowej sfery budżetowej pozostali pracodawcy dysponują swobodą w zakresie określania zasad zwrotu kosztów noclegu w czasie podróży zagranicznej.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, iż w obecnym orzecznictwie Sądu Najwyższego uznającym przepisy rozporządzeń za minimalny standard dla wszystkich pracowników całkowicie pomija się, iż przepisy rozporządzeń wydanych na podstawie 77⁵ § 2 k.p. w ogóle nie są przepisami prawa pracy dla pracowników innych niż zatrudnieni w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej. Ich stosowanie w odniesieniu do innych pracowników jest możliwe wyłącznie na mocy art. 77⁵ § 5 k.p., a ten z kolei znajduje zastosowanie wyłącznie w przypadku nieuregulowania tej kwestii w aktach wewnątrzzakładowych lub umowie o pracę.

Podobnie treść art. 77⁵ § 4 k.p. wyraźnie wskazuje, że tylko w zakresie diet pracodawca chciał taki standard sformułować – gdyby było inaczej przepis ten byłby zupełnie niepotrzebny. Co więcej gdyby istotnie takie były założenia ustawodawcy, konstrukcja przepisu byłaby zupełnie inna. Po pierwsze przepisy rozporządzenia wprost regulowałyby sytuację wszystkich pracowników, a nie tylko pracowników jednostek budżetowych. Po drugie w art. 77⁵ § 3 k.p. wskazano by wyraźnie, że w układach zbiorowych, regulaminach wynagradzania czy umowach o pracę pracodawca prywatny ma prawo przewidzieć regulacje korzystniejsze niż wskazano w rozporządzeniu. Nic takiego nie nastąpiło, a ustawodawca wprost w przepisie postanowił, że to akty wewnątrzzakładowe są podstawą rozliczeń z tytułu podróży służbowych, zaś rozporządzenie może być stosowane tylko w ich braku.

Podkreślenia wymaga też, iż z przebiegu prac sejmowych jednoznacznie wynika, iż **celem nowelizacji art. 77⁵ k.p. w 2002 r. było właśnie umożliwienie pracodawcom prywatnym samodzielnego kształtowania w porozumieniu z pracownikami zasad rozliczania podróży służbowych.** W uzasadnieniu projektu nowelizacji ustawy (druk sejmowy nr 335 z 20.03.2002 r.) wprost wskazano, iż: *„Proponowany tryb regulowania wysokości i warunków ustalania należności pracowniczych z tytułu podróży służbowej jest analogiczny do obowiązującego trybu regulowania zasad wynagradzania i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą. Odgórnie (przez Radę Ministrów, właściwych ministrów lub Ministra Pracy i Polityki Społecznej) są ustalane warunki wynagradzania i świadczenia związane z pracą **tylko dla pracowników zatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej. Pozostali pracodawcy ustalają samodzielnie warunki wynagradzania pracowników i przyznawania świadczeń związanych z pracą.**”*

Co więcej w uzasadnieniu jednoznacznie podnosi się, iż nowa regulacja zmierza do poprawienia sytuacji przewoźników: *„Obecne uregulowania podróży służbowej są kwestionowane przez przewoźników głównie ze względów finansowych. Wypłacane diety w obligatoryjnie ustalonej wysokości obciążają koszty pracy, stając się jednym z elementów obniżających rentowność przedsiębiorcy.”*

Należy przy tym zwrócić uwagę, iż na etapie projektu brak było nawet gwarancji minimalnej diety dla pracownika, co zostało zmienione dopiero na etapie prac sejmowych. Gwarancji tych nie rozszerzono jednak na pozostałe należności objęte w rozporządzeniu.

Na taki zamiar ustawodawcy wskazuje również treść opinii prawnej Biura Analiz Sejmowych z dnia 16.04.2002 r., w której znalazł się następujący fragment:

„Za zbyt daleko idącą liberalizację - niekorzystną dla pracowników, uznać należy propozycję ograniczenia zakresu obligatoryjności przepisów ustalających wysokość i warunki wypłaty pracownikom należności z tytułu podróży służbowej. Wedle propozycji rządowej Kodeks pracy ustalałby ogólną zasadę, iż takie należności w ogóle przysługują, natomiast szczegółowe zasady określone w rozporządzeniu ministra pracy odnoszące się do tych należności, były stosowane tylko wobec pracowników zatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej. Pracodawcy ustalaliby zatem, w sposób dowolny warunki wypłacania omawianych należności, nie mając obowiązku respektowania pewnych minimalnego poziomu tych świadczeń. W skrajnych wypadkach koszty związane z podróżami służbowymi obciążałyby nadmiernie pracowników.”

Również z przebiegu posiedzeń komisji zajmującej się projektem (m.in. posiedzenia w dniu 09.07.2002 r.) jasno wynika, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie pracodawcom prywatnym swobodnego kształtowania zasad rozliczania podróży służbowych.

O tym, jakie były intencje ustawodawcy, świadczy również stanowisko przedstawiciela Sejmu z dnia 20.07.2004 r. zajęte przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie sygn. K 36/03, w którym jednoznacznie stwierdzono, iż przepisy wydane przez ministra właściwego do spraw pracy dotyczą wyłącznie pracowników zatrudnionych w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej, zaś pozostali pracodawcy mają swobodę w zakresie określenia wysokości należności z tytułu podróży służbowych.

Podobne stanowisko sformułowano w orzecznictwie. W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 04.10.2005 r. sygn. K 36/03 stwierdzono, iż:

„W odniesieniu zaś do pracowników spoza tego kręgu ustawodawca pozostawił tę kwestię stronom stosunku pracy, a więc pracodawcom i pracownikom (§ 3), obligując ich do określenia warunków wypłacania należności z tego tytułu w układach zbiorowych pracy lub w regulaminie wynagradzania, bądź wprost w umowie o pracę. Mamy tu do czynienia z rozwiązaniem analogicznym, jak w przypadku wynagrodzeń pracowniczych. Limity wynagrodzeń w sferze budżetowej są ściśle określone, zaś limity w sferze pozabudżetowej – przy zachowaniu powszechnie obowiązujących uregulowań ustawodawstwa pracy – zależą od umowy pracodawcy i pracownika. Mechanizm przewidziany w § 5 pełni natomiast swoistą funkcję gwarancyjną, na wypadek gdyby układ zbiorowy, regulamin pracy, czy umowa o pracę pozostawiły te kwestie poza przedmiotem ustaleń.”

i

„W tym kontekście należy zauważyć, że funkcję gwarancyjną pełni tu łącznie dwa przepisy kodeksu pracy: § 4 oraz nota bene niezaskarżony w niniejszej sprawie § 5 art. 77⁵ k.p. Te dwa przepisy pełnił taką funkcję na wypadek, gdy systemy negocjacyjne okażą się zbyt słabe (§ 4), lub gdy nie ma żadnych rozwiązań dotyczących poziomu diet za podróże służbowe (§ 5)”

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10.01.2007 r. sygn. III PK 90/06 stwierdzono, iż:

„Jeżeli pracodawca nie należy do kategorii podmiotów publicznej (państwowej lub samorządowej) sfery budżetowej, warunki wypłacania jego pracownikom należności z tytułu

podróży służbowej zasadniczo powinny być określone w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, z tym że określenie ich w umowie o pracę może nastąpić tylko wtedy, gdy pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania (art. 77⁵ § 3 k.p.). **Odmierna regulacja dotycząca pracodawców niebędących państwowymi lub samorządowymi jednostkami sfery budżetowej oznacza, że mogą oni uregulować należności pracowników na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową zarówno w sposób korzystniejszy, jak i mniej korzystny dla pracowników od tego, jaki wynika z odpowiedniego rozporządzenia ministra właściwego do spraw pracy.** Od zasady, że pracodawca spoza kręgu podmiotów publicznej sfery budżetowej może przy kształtowaniu (w regulaminie wynagradzania) lub współkształtowaniu (w układzie zbiorowym pracy, w umowie o pracę) należności z tytułu podróży służbowych nie kierować się regulacjami rozporządzenia ministra właściwego do spraw pracy i w związku z tym może wprowadzać rozwiązania zarówno korzystniejsze, jak i mniej korzystne dla pracowników, przewidziany jest jeden wyjątek. Mianowicie, postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika publicznej sfery budżetowej w stosownym rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy (art. 77⁵ § 4 k.p.). Oznacza to, że należności z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (w szczególności diety) przyjęte u prywatnego pracodawcy nie mogą być niższe niż ustalone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy. Niższe od określonych w stosownym rozporządzeniu mogą być jednak diety za podróż poza granicami kraju, z tym że nie mogą być one niższe od diet z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju ustalonych w rozporządzeniu dotyczącym tych podróży, choć mogą być niższe od diet ustalonych przez ministra właściwego do spraw pracy w rozporządzeniu dotyczącym podróży służbowych poza granicami kraju. Wynika to wyraźnie i jednoznacznie z treści art. 77⁵ § 4 k.p.

Dokładnie takie samo stanowisko Sąd Najwyższy zawarł w wyroku z dnia 14.05.2012 r. sygn. II PK 230/11

Na znaczący zakres swobody pracodawcy w zakresie kształtowania wysokości należności z tytułu podróży służbowych wskazuje się również w doktrynie. W komentarzu B.

Wagner do art. 77⁵ zwraca się uwagę, iż „Dla pracowników zatrudnionych poza sferą budżetową zasady zwrotu kosztów podróży służbowej ustalane są w układach zbiorowych pracy, regulaminach wynagradzania lub w umowie o pracę. Choć regulacja należności z tytułu podróży służbowej dla pracowników zatrudnionych poza państwową sferą budżetową stanowi materię układową, regulaminową lub umowną, w razie braku regulacji w tym zakresie mają do nich odpowiednie zastosowanie wymienione rozporządzenia. Nadto, oba te akty prawne **limitują granice swobody odmiennego kształtowania przez strony układowe lub podmioty stosunku pracy minimalnej wysokości diet za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Nie może być ona niższa od przewidzianej w rozporządzeniu kwoty diety za dobę podróży służbowej na terenie kraju.**”¹

Również E. Maniewska w swoim komentarzu zwraca uwagę, iż: „W odniesieniu do pracowników zatrudnionych u innych pracodawców kodeks przewiduje dwa sposoby ochrony ich uprawnień związanych z podróżą służbową. Po pierwsze, w aktach określonych w § 4 dieta nie może być niższa niż ustalona dla pracowników sfery budżetowej. Po drugie, jeżeli te akty nie zawierają postanowień dotyczących zwrotu kosztów podróży służbowej, zastosowanie znajdują przepisy dotyczące pracowników sfery budżetowej (§ 5).”²

Prof. J. Wratny w komentarzu do kodeksu pracy wskazuje, iż: Po pierwsze wysokość diet nie może być niższa niż wysokość diet przysługujących na podstawie rozporządzenia MPiPS. Z powyższego wynika, że nie gwarantuje się na poziomie ustalonym w rozporządzeniu innych składników należności z tytułu podróży służbowych, w szczególności limitów hotelowych. Po drugie, w razie nieuregulowania w trybie autonomicznym warunków wypłacania należności z tytułu podróży służbowej, stosuje się przepisy rozporządzeń³.

Na taki samy stanowisku stoi w swoim komentarzu sędzia SN T. Romer, wskazując, iż: Inne, ewentualne należności z tytułu podróży służbowej i ich wysokość nie muszą być regulowane wg zasad przewidzianych w rozporządzeniach. Oznacza to pozostawienie pracodawcom niebędącym jednostkami budżetowymi oraz związkom zawodowym, jeżeli działają u danego pracodawcy, swobody w zakresie ustalania innych, poza dietami, należności z tytułu podróży służbowej⁴.

¹ B. Wagner [w:] Kodeks pracy. Komentarz, LEX 2011 – komentarz do art. 77⁵ teza 7

² E. Maniewska: Kodeks pracy. Komentarz Tom I, Lex 2014 – komentarz do art. 77⁵ teza 1a

³ J. Wratny, Kodeks pracy. Komentarz, C.H. Beck 2005, Legalis komentarz do art. 77(5) teza 2

⁴ T. Romer, Kodeks pracy, Komentarz, LexisNexis 2012, LEX komentarz do art. 77(5) teza 2

Podobnie wypowiada się inny sędzia SN W. Sanetra, stwierdzając, że: *Od zasady, że pracodawca pozabudżetowy może (w regulaminie wynagradzania) przy kształtowaniu lub współkształtowaniu (w układzie zbiorowym pracy lub umowie o pracę) należności z tytułu podróży służbowej nie kierować się regulacjami rozporządzenia ministra do spraw pracy i w tym sensie może wprowadzać postanowienia **zarówno korzystniejsze jak i mniej korzystne dla pracowników** przewidziano jeden wyjątek. Diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju nie mogą być niższe niż ustalone w rozporządzeniu ministra do spraw pracy. Niższe mogą być już jednak diety za podróż poza granicami kraju, z tym jednak, że nie mogą być one niższe niż diety z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, choć mogą być niższe od diet przewidzianych przez ministra pracy dla podróży poza granicami kraju⁵.*

Także praktyka działania organów powołanych do kontroli przestrzegania przepisów prawa pracy, w szczególności Państwowej Inspekcji Pracy wskazywała, że pracodawcy inni niż państwowe czy samorządowe jednostki budżetowe mogą uregulować na dowolnych zasadach należności pracowników z tytułu podróży służbowych w zakresie zwrotu kosztów noclegu. Prowadzone kontrole nigdy nie zwracały uwagi na nieprawidłowości polegające na wypłacaniu pracownikom niższych kwot niż wynikające z przepisów rozporządzenia. Co więcej organy inspekcji pracy akceptowały układy zbiorowe pracy, w których należności z tytułu noclegów były uregulowane mniej korzystnie niż w rozporządzeniu.

Również przedstawiciel Sejmu w swoim stanowisku z dnia 21.01.2016 r. wyrażonym w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym sygn. K 11/15 (str. 35-38) jednoznacznie stwierdza, iż regulacje wewnątrzzakładowe w zamyśle ustawodawcy mają pierwszeństwo przed postanowieniami rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej, gdyż te skierowane są wyłącznie do jednostek państwowych i samorządowych i konkluduje, że **wykładnia zastosowana przez SN dokonuje nieuprawnionego rozszerzenia gwarancyjnego charakteru odnoszącego się do diet na wszystkie należności wynikające z podróży służbowych.**

Należy zarazem podkreślić, iż choć w ocenie skarżącego istnieje możliwość zgodnej z Konstytucją wykładni przepisów art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. poprzez odwołanie się do ich literalnego brzmienia, ale ugruntowana linia orzecznicza Sądu Najwyższego sprawia, że podstawą

⁵ W. Sanetra [w:] J. Iwulski, Kodeks pracy, Komentarz, LexisNexis 2013, LEX komentarz do art. 77(5) teza 1

rozstrzygnięcia sporów na gruncie roszczeń kierowców o zapłatę ryczałtów za noclegi będzie wykładnia sprzeczna z literalną treścią przepisów i z tego względu niekonstytucyjna. Tymczasem jak słusznie zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24.06.2008 r. sygn. akt SK 16/06 „z punktu widzenia obywatela, którego prawa (wolności) zostały naruszone, najzupełniej obojętne jest, czy przepis jest sam w sobie niekonstytucyjny, czy też jest on konstytucyjny, a >tylko< powszechnie stosowany w sposób godzący w wolności i prawa, choć – czysto teoretycznie – mógłby być stosowany należycie”.

c) niezgodność art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. z art. 2 Konstytucji

Skarżący jest zdania, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. jest niezgodny z art. 2 Konstytucji z uwagi na zastosowanie przez prawodawcę nieprawidłowej techniki prawodawczej (kaskadowe odesłania), brak wystarczającej precyzji przepisu, a także nieadekwatność przyjętych rozwiązań prawnych.

We wskazanym zakresie skarżący popiera argumentację przywołaną we wniosku wnioskodawcy w postępowaniu prowadzonym przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie sygn. akt K 11/15, a także w stanowiskach przedstawiciela Sejmu z dnia 21.01.2016 r. i Prokuratora Generalnego z dnia 02.02.2016 r.

d) niezgodność § 9 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju z art. 2 Konstytucji

W ocenie skarżącego § 9 ust 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju są niezgodne z art. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim przewidują prawo kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym do ryczałtu za nocleg w sytuacji, gdy kierowcy zapewniono bezpłatny nocleg w kabinie pojazdu. Skarżący

przychyla się w tym zakresie do argumentacji przywołaną we wniosku wnioskodawcy w postępowaniu prowadzonym przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie sygn. akt K 11/15.

e) skutki niezgodności norm z Konstytucją dla naruszenia prawa własności

W sytuacji opisanej powyżej adresaci normy prawnej wyrażonej w art. 77⁵ § 3 i 5 k.p. nie mieli możliwości ustalić treści tej normy w sposób określony ostatecznie przez Sąd Najwyższy. Działając w zaufaniu do racjonalności prawodawcy, a także postępowania organów państwa, w tym organów wymiaru sprawiedliwości, podejmowali decyzji dotyczące wysokości należności z tytułu kosztów noclegów, kierując się literalnym brzmieniem przepisu. Sąd Najwyższy, podejmując uchwałę w dniu 12.06.2016 r. i wydając późniejsze orzeczenia, nie ustalił przy tym treści normy prawnej jedynie na przyszłość, ale także rozciągnął ją na wszystkie zdarzenia prawne mające miejsce w okresie 3 lat przed dniem podjęcia uchwały – tyle wynosi bowiem termin przedawnienia roszczeń pracowników o wypłatę zaległych ryczałtów za noclegi. Warto zwrócić uwagę, iż o ile przed podjęciem uchwały roszczenia pracowników w tym względzie miały charakter incydentalny, o tyle po jej podjęciu z roszczeniami wystąpiły tysiące kierowców przeciwko firmom z branży transportowej. Firmy te, kształtując swoje ceny w oparciu o wypłacane kierowcom wynagrodzenia i zwrot kosztów podróży, nie brały pod uwagę takiego ustalenia treści normy prawnej określającej zasady zwrotu kosztów noclegu w sposób wyznaczony ostatecznie przez Sąd Najwyższy. W praktyce podmioty te wypłacały diety znacznie powyżej minimum określonym w art. 77⁵ § 4 k.p. kosztem całkowitej rezygnacji z ryczałtu za nocleg (co wydawało się naturalne wobec zapewnienia noclegu w kabinie pojazdu) bądź też znacznego ograniczenia jego wysokości. Gdyby adresaci normy zdawali sobie sprawę z zapatrywania Sądu Najwyższego, mogliby zmniejszyć diety do minimum i wypłacać ryczałty w wysokości określonej w rozporządzeniu i wypłacać kierowcom środki w zbliżonej wysokości bądź też uwzględnić koszty ryczałtów w cenach swoich usług. Takie decyzje były podejmowane w wielu wypadkach już po podjęciu uchwały, ale nie pozwalało to na uniknięcie negatywnych skutków uchwały w odniesieniu do podróży służbowych wykonywanych przez kierowców przed jej podjęciem. Wiele podmiotów poniosło w wyniku zmiany wykładni art. 77⁵ § 3 i 5 drastyczne skutki finansowe, a w niektórych wypadkach dochodziło wręcz do upadłości podmiotów świetnie prosperujących przed podjęciem uchwały, a jedynym powodem

upadłości były roszczenia pracowników o wypłatę zaległych ryczałtów. W stosunku do niektórych podmiotów skierowano roszczenia dziesiątek czy setek kierowców na wiele milionów złotych. Prawo własności tych podmiotów zostało istotnie ograniczone w wyniku takiej wykładni przepisów, której ci nie mieli prawa się spodziewać.

Warto zarazem podkreślić, iż podejmując uchwałę z dnia 12.06.2014 r. Sąd Najwyższy nie zdecydował się na stwierdzenie, że jej skutki rozciągają się wyłącznie na przyszłość, co uchroniłoby pracodawców z branży transportowej przed bardzo znaczącymi stratami. Tymczasem, jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 30.01.2015 r. sygn. akt III CZP 34/14 (w której uznał za niedopuszczalne stosowanie prokury łącznej nieprawidłowej, ale stwierdził, że uchwała wywołuje skutki jedynie na przyszłość), w sytuacji występowania rozbieżności interpretacyjnych w stosowaniu prawa przez podmioty zobowiązane do przestrzegania norm prawnych oraz przez organy powołane do ich stosowania, istnieje możliwość ograniczenia wstecznego stosowania ustalonej interpretacji przepisu. Sąd Najwyższy uznał, że dotyczy to w szczególności uchwał, które podejmując abstrakcyjne zagadnienie, wprowadzają element nowości w stosowaniu prawa. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28.01.2014 r. sygn. akt BSA-I-4110-4/13 czy w uchwałach z dnia 05.06.2008 r. sygn. akt III CZP 142/07 i z dnia 13.10.2011 r. sygn. akt II UZP 6/11.

Również Trybunał Konstytucyjny w uchwale z dnia 07.03.1995 r. sygn. akt W 9/94 stwierdził, że „postępowanie niezgodne z tą normą prawną w jej właściwym (prawidłowym) rozumieniu, ustalonym wiążąco przez Trybunał Konstytucyjny, zrealizowane przy odmiennym rozumieniu tej normy przed podjęciem stosownej uchwały Trybunału i podaniem jej do wiadomości adresatów normy musi podlegać ocenie bardziej złożonej, a praktyczne konsekwencje prawne takiego postępowania muszą być ustalane z uwzględnieniem także innych okoliczności”.

Podobnie w wyroku z dnia 15.02.2005 r. sygn. akt K 48/04 Trybunał Konstytucyjny wskazał: „Zasada ochrony zaufania do państwa i prawa określana jest w orzecznictwie Trybunału także jako zasada lojalności państwa wobec adresata norm prawnych. Wyraża się ona w stanowieniu i stosowaniu prawa w taki sposób, by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela, który powinien móc układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na prawne skutki niedające się przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i że jego działania

są zgodne z obowiązującym prawem oraz także w przyszłości będą uznawane przez porządek prawny”.

Z powyższych względów w opisywanej sytuacji istniała potrzeba, by skutki podjętej przez Sąd Najwyższy uchwały z dnia 12.06.2014 r. i wynikającą z niej wykładnię przepisów rozciągnąć wyłącznie na stany prawne zaistniałe po jej podjęciu. Ponieważ jednak tak się nie stało, wspomniana wykładnia narusza prawa majątkowe adresatów normy.

IV. Konieczność rozstrzygnięcia w odniesieniu do uchylonego przepisu

Pomimo faktu, iż § 9 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju utracił już moc obowiązującą, wniosek o zbadanie zgodności tego przepisu z Konstytucją powinien zostać rozpoznany z uwagi na brzmienie art. 77 ust. 4 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, gdyż wydanie orzeczenia w sprawie jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw skarżącego.

V. Brak podstaw do odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisów

W swoim stanowisku z dnia 21.01.2016 r. złożonym w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym sygn. akt K 11/15 przedstawiciel Sejmu wniósł o odroczenie mocy obowiązującej art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. o okres 18 miesięcy od daty ogłoszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W ocenie skarżącego brak jest podstaw do takiego działania, gdyż stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów nie stworzy luki w systemie prawnym, a jedynie uniemożliwi kierowcom dochodzenie roszczeń z tytułu ryczałtu za noclegi. Przedstawiciel Sejmu przyznał przy tym, iż toczą się prace nad nową regulacją poświęconą podróżom służbowym kierowców, więc odroczenie wejścia w życie orzeczenia nie jest konieczne.

Nadto odroczenie utraty mocy obowiązującej przepisów, na podstawie których kierowcy domagają się obecnie ryczałtów za noclegi, spowoduje iż pracodawcy pozostaną poszkodowani niekonstytucyjnym brzmieniem przepisów. W odniesieniu do stanów faktycznych zaistniałych wcześniej przepisy znajdować będą bowiem zastosowanie. Tymczasem to właśnie roszczenia wywodzone z podróży służbowych mających miejsce w latach 2011-2014 r. są podstawowym rodzajem roszczeń dochodzonym przeciwko pracodawcom. Po podjęciu uchwały z dnia 12.06.2014 r. znaczna część podmiotów zmodyfikowała zasady rozliczania podróży służbowych zgodnie z wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy, co sprawia, że roszczenia dotyczące okresu od 2014 r. są dla pracodawców zdecydowanie mniej dotkliwe.

VI. Wniosek o połączenie do wspólnego rozpoznania

Skarżący wnosi o połączenie niniejszej sprawy do wspólnego rozpoznania ze sprawą K 11/15 z uwagi na zbliżony zakres obu spraw.

VII. Wyczerpanie drogi prawnej

Od wydanego w dniu .11.2015 r. wyroku Sądu Okręgowego w J skarżącemu nie przysługiwał żaden środek odwoławczy, gdyż z uwagi na wartość przedmiotu sporu w sprawie nie jest dopuszczalne złożenie skargi kasacyjnej. Brak było również podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

VIII. Zachowanie terminu do złożenia skargi

Wyrok sądu II instancji wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi skarżącemu w dniu 05.01.2016 r., a tym samym zachowany został trzymiesięczny termin, o którym mowa w art. 64 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

IX. Odpisy skargi

Skarga została złożona w siedmiu egzemplarzach: dwa do akt sprawy, po jednym dla uczestników postępowania (Ministra Pracy i Polityki Społecznej, Prokuratora Generalnego, Rady Ministrów i Sejmu) oraz jeden dla wnioskodawcy w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt K 11/15 w przypadku podjęcia przez Trybunał decyzji o połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania.

Paweł Judek
radca prawny

Załączniki:

- pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej
- wyrok Sądu Rejonowego w Z z dnia .04.2015 r.
- wyrok Sądu Okręgowego w J z dnia .11.2015 r.
- kserokopia książki korespondencji
- wydruk ze strony operatora pocztowego
- sześć odpisów skargi